

ZPRÁVA Z MEZINÁRODNÍ KONFERENCE *SWAN SONG
OF THE ANTHROPOCENTRIC ADMINISTRATION IN EUROPE*,
KONANÉ NA PRAŽSKÉ PRÁVNICKÉ FAKULTĚ
VE DNECH 27. AŽ 28. LISTOPADU 2025

Pražská katedra správního práva uspořádala ve dnech 27. a 28. listopadu 2025 na půdě Právnické fakulty Univerzity Karlovy mezinárodní konferenci s názvem *Swan Song of the Anthropocentric Administration in Europe*, která se zaměřila na zásadní proměnu samotné koncepce evropské veřejné správy. Konference byla uspořádána v rámci projektu 4EU+ „Europe: A Laboratory of a Digital State“, na kterém vedle pražské katedry správního práva participují i katedry správního práva v Miláně, Ženevě a v Barceloně. Labutí píseň symbolizuje závěrečnou fázi nebo dokonce ukončení celé éry. V případě správního práva se jedná o rozloučení se s tradičním modelem státní správy založeným na dominanci člověka. Cílem konference bylo reflektovat zavádění umělé inteligence v různých evropských jurisdikcích a zodpovědět otázku, jestli umělá inteligence má potenciál v blízké budoucnosti nahradit lidské osoby – úředníky. Přednášející se proto věnovali tématům, zda a jak evropské správní orgány postupně přehodnocují antropocentrický přístup a začleňují nejnovější technologie do rozhodovacích procesů. Název konference vystihuje jak konec dosavadního přístupu, tak současné snahy o redefinici role člověka ve veřejné správě 21. století a posun k digitálně orientované státní správě.

I. PRVNÍ PŘEDSTAVENÍ NOVÉ PUBLIKACE

První den konference slavnostně zahájil vedoucí pražské katedry správního práva *prof. Jakub Handrlíka* (Univerzita Karlova) jako hlavní řešitel projektu 4EU+ „Europe: A Laboratory of a Digital State“. Konferenci otevřela *prof. Diana Urania Galetta* (Univerzita v Miláně), autorka nové knihy *Artificial Intelligence and Public Administration: A Journey* (Neapol: Editoriale Scientifica, 2025). V prvním veřejném představení této publikace zdůraznila potřebu přijímat progresivní legislativu, která jasně vymezí hranice pravomocí a odpovědnosti správních orgánů. Pokud nebude právní rámec dostatečně přesně stanoven, správní orgán si nebude jist, jaké kroky je oprávněn činit, což může vést k jeho nečinnosti.

Kniha se věnuje aktuálním výzvám, kterým správní právo v současné době čelí. Jednou z nich je outsourcing (vnější zajišťování služeb). Přednášející v této souvislosti zdůraznila, že veřejná správa musí být schopna vyvíjet vlastní systémy AI a nespolehat se na nákup produktů od soukromých subjektů. Aby soukromé společnosti mohly účinně vyvíjet systémy využívající AI ve veřejné správě, musí jim být poskytnuta data. Ovšem přednášející je toho názoru, že není nezbytné sdílet veškerá data, která má veřejná správa k dispozici. Soukromé společnosti investovaly do vývoje systémů AI vysoké částky a nyní se je snaží zhodnotit prodejem produktů. Otázkou je, zda se

veřejné správě vyplatí produkty kupovat. Dle přednášející není odpověď jednoznačně kladná, protože pro veřejnou správu může být výhodnější data neposkytovat a systémy AI vyvíjet vlastní. Nicméně technologie ICT jsou jednoznačně součástí principu dobré správy. Při řešení je třeba brát v úvahu realitu skutečné podoby současného správního práva, a nikoli správního práva, o kterém sníme, protože sny problémy neřeší. Problémy lze naopak vyřešit skrze podrobné analýzy a ověřování reality.

II. HLAVNÍ ŘEČNÍCI

Hlavní přednášky konference moderoval *prof. Jakub Handrlica* (Univerzita Karlova). *Prof. Julio Ponce Solé* (Univerzita v Barceloně) vystoupil s tématem AI a interakce mezi stroji a lidmi v regulaci Evropské unie z roku 2024, správního uvážení a zapojení člověka do rozhodování. Zabýval se právem na dobrou správu a limity umělé inteligence ve vztahu k plně automatizovaným rozhodnutím vyžadujícím správní uvážení, přičemž rozlišoval mezi systémy AI založenými na pevně daných pravidlech, které vyvozují deduktivní závěry, a prediktivními systémy AI využívajícími statistické modely vyvozující inductivní závěry. Prezentující je zastáncem vyloučení plně automatizovaných rozhodnutí přijímaných výhradně AI tam, kde je třeba správního uvážení, a to nikoli z technických důvodů, nýbrž z právních hledisek. Tyto důvody představil ve čtyřech bodech. Zaprvé, platí zákaz omezování správního uvážení vyplývající z práva na dobrou správu, které v sobě nese zohlednění všech relevantních faktorů před přijetím rozhodnutí, včetně konkrétní situace osob. Zadruhé, AI nemá empatii a dobrá rozhodnutí mají dvě složky – racionální a emoční. Zatřetí, AI není schopna provádět abdukční úsudky (volbu nejvhodnějšího vysvětlení). Začtvrté, existuje povinnost správního orgánu vyslechnout druhou stranu a povinnost odůvodnění rozhodnutí při současném dodržení řádného postupu. Závěrem přednášející vyzdvihl myšlenku, že rozhodnutí vyžadující správní uvážení musí zůstat v rukou lidí. Možnost využití AI naopak vidí jako asistenta při tvorbě pravidel (např. územní plánování, vyhlášky...) nebo při rozhodování (např. stavební povolení, sankce...). AI je nástroj, nikoliv náhrada lidského úsudku tam, kde je vyžadováno správní uvážení a právní odpovědnost.

V druhé hlavní přednášce konference se *prof. Jacques Ziller* (emeritní profesor Univerzité Paris 1 Panthéon-Sorbonne) věnoval Rámcové úmluvě Rady Evropy o umělé inteligenci a lidských právech, demokracii a právním státu přijaté dne 5. září 2024. Jedná se o první závaznou úmluvu mezinárodního práva, která se zabývá výzvami a riziky spojenými s rozvojem AI. Rozebral její obsah včetně procesních práv, požadavků na řešení rizik a základních zásad, mezi něž patří lidská důstojnost, rovnost, respekt k ochraně soukromí a osobních údajů, transparentnost a dohled, odpovědnost, spolehlivost a bezpečné inovace. Poté ji porovnal s nařízením Evropské unie o umělé inteligenci (AI Act) a dospěl ke třem hlavním odlišnostem – odlišný institucionální rámec, rozsah jejich adresátů a míra právní závaznosti, právní povaha těchto nástrojů a způsoby jejich aplikace. Představil také stav podpisů a ratifikací, kdy doposud všechny přistoupiвш země (včetně Evropské unie) Rámcovou úmluvu podepsaly, ale zatím neratifikovaly. V neposlední řadě se věnoval metodické příručce HUIDERIA, která poskytuje strukturovaný přístup k hodnocení rizik a dopadů systémů

umělé inteligence, speciálně přizpůsobenou k ochraně a prosazování lidských práv, demokracie a právního státu.

III. NOVÁ LEGISLATIVA V EVROPĚ

První blok konference zaměřený na využití AI v nově přijaté legislativě v Evropě moderovala *prof. Diana Urania Galetta* (Univerzita v Miláně). V úvodním slovu vyjádřila potěšení nad nově přijímanými legislativními akty a upozornila, že pokud by debaty směřovaly pouze k etickým aspektům nasazení AI ve veřejné správě, bez zohlednění právních otázek a možných právních úprav, představovalo by to krok zpět.

Jako první vystoupila *JUDr. Pavlína Hubková, Ph.D.* (University of Exeter) s tématem technologicky poháněné harmonizace, v jehož rámci představila AI Act a jeho dopady na vnitrostátní správní orgány a soudy. AI Act omezuje procesní autonomii správních orgánů při využívání vysoce rizikových systémů AI, protože zavádí povinnost poskytovat vysvětlení osobám dotčeným rozhodnutími vysoce rizikových systémů AI. Správním orgánům ukládá povinnost porozumět používaným systémům AI, řádně je zdokumentovat a srozumitelně a transparentně vysvětlovat jejich fungování. Tímto způsobem AI Act fakticky harmonizuje standardy odůvodnění v Evropské unii a má potenciál transformovat správní praxi. Nejedná se přitom o harmonizaci prostřednictvím procesních kodexů ani prostřednictvím vzájemného uznávání ani o koordinaci mezi orgány. Harmonizaci lze spíše vnímat jako nepřímý důsledek předpisů EU regulujících digitální nástroje, a proto lze hovořit o technologicky řízené harmonizaci, kdy pravidla týkající se technologií formují proces i obsah správního rozhodování. Jednotné standardy Evropské unie následně omezují prostor pro národní uvážení.

Dále vystoupil *prof. Oscar Capdeferro Villagrasa* (Univerzita v Barceloně) zabývající se využitím AI ve veřejné správě ve Španělsku, zejména regulacemi a příklady automatizované správy. Ve třech krocích představil právní rámec pro umělou inteligenci ve Španělsku. Vývoj regulace začal v roce 2003 automatizovaným správním jednáním, v roce 2021 pokračoval přípravou půdy pomocí nástrojů *soft law* (Charta digitálních práv) a v roce 2022 byl přijat nový právní rámec pro umělou inteligenci. Věnoval se také některým regionálním iniciativám ve Španělsku. V regionech byl omezen rozsah činností, které mohou být automatizovány. Například v Katalánsku je automatizace omezena na ta usnesení, která lze vydat na základě předem definovaných objektivních kritérií a parametrů. Podobně v Andalusii a na Baleárských ostrovech je výslovně uvedeno, že žádná činnost zahrnující hodnotící soudy nesmí být automatizována. V Aragonii je pak zakázána automatizace rozhodnutí vyžadujících uplatnění subjektivních kritérií.

V prvním bloku konference se taktéž představili diskutující. *Prof. Cristina Fraenkel Haeblerle* (Národní institut pro veřejnou správu, Speyer) prezentovala použití AI v německém správním řádu, který je založen na třísloupcovém systému. Německo pracuje se třemi paralelními právními předpisy, které upravují správní řízení – daňovým řádem, sociálním zákoníkem a zákonem o správním řízení. Tato koexistence právních úprav usnadňuje jejich interpretaci. Používání umělé inteligence v německé veřejné správě lze nalézt napříč různými oblastmi. Mezi typické aplikace patří neautentická hromadná

řízení s podobnými rozhodnutími, zpracování a systematizace informací pro rozhodování a automatizovaná rozhodnutí v oblasti sociálních dávek, podpory v nezaměstnanosti a klimatické politiky. AI se využívá také v digitálním doručování, kdy občané mohou obdržet rozhodnutí orgánu veřejné moci prostřednictvím online portálů, odkud si jej mohou stáhnout.

JUDr. Vladimír Sharp, LL.M., Ph.D. (Univerzita Karlova) analyzoval zavedení AI v návrhu novely českého správního řádu. Navrhovaný § 15a správního řádu obsahuje několik nedostatků. Jeho znění kombinuje ukázkový výčet s vágními počátečními předpoklady, což zvyšuje právní nejistotu. Nadto navrhované řešení nezavádí žádné skutečné záruky souladu s GDPR. Zásadní problém spočívá v nepoužitelnosti a nedostatku systematičnosti návrhu zákona, protože vylučuje automatizaci ve všech záležitostech vyžadujících použití správního uvážení, což jsou ale téměř všechny případy. I v zdánlivě triviálních situacích, kdy správní orgán rozhoduje o výši pokuty dle zákona stanovujícího maximální výši, každá sankce představuje katalog tisíce možností, jež vyžadují uplatnění správního uvážení, které podle navrhovaného znění nemůže být nahrazeno automatizovaným rozhodováním. Aby dle navrhovaného znění mohlo skutečně dojít k automatizaci, musela by Česká republika zavést správní sankce založené na předem stanovených parametrech, čímž by se u pokut předešlo využití správního uvážení.

Přednášející shrnul, že při zavádění nové technologie je nutné zohlednit specifické kulturní, ekonomické a demografické aspekty. Důkladné zhodnocení dopadů je nezbytné. Správní systémy založené na možnosti uvážení při implementaci AI a dalších automatizovaných řešení čelí největším překážkám vůči digitalizaci. Naopak systémy spoléhající se na nediskreční, předem stanovené postupy mohou být z hlediska automatizace implementačně příznivější, avšak jsou vystaveny slepým místům a systémovým deformacím.

JUDr. Diana Repiščáková, Ph.D., a JUDr. Lukáš Jančát, Ph.D. (Univerzita P. J. Šafárika v Košicích) se věnovali využívání AI a návrhu nového právního rámce na Slovensku. Ve vizi Strategie digitální transformace Slovenska 2030 z roku 2019 je uvedeno, že se Slovenská republika stane moderní zemí s efektivní veřejnou správou. Klíčem k naplnění této vize má být výrazné zlepšení využívání dat a aplikace metod, jako jsou hodnocení dopadů, analýza rizik, automatizované vyhodnocování případů či žádostí nebo prediktivní plánování kapacit veřejných služeb. V roce 2025 však automatizace správních řízení, včetně využívání systémů AI, není slovenským právním rádem upravena. S ohledem na současný právní rámec je obecně přípustná pouze automatizace částí správního řízení nebo jednotlivých úkonů správního orgánu, a to v souladu se zásadou legality. V současnosti existuje návrh zákona o organizaci státní správy v oblasti umělé inteligence s navrhovanou účinností od 1. ledna 2026, jehož cílem je implementace AI Actu.

Dr. Corso Tozzi Martelli (Univerzita v Miláně) představil použití AI v italské veřejné správě – od judikatury ke kodifikaci v zákoníku o veřejných zakázkách. Zaměřil se na algoritmy a využití AI při individuálním správním rozhodování v Itálii. Představil svůj pohled na otázky, za jakých podmínek italský právní řád umožňuje automatizované rozhodování a zda algoritmické správní rozhodnutí může nahradit rozhodnutí tradičně přijímané úředníkem, podle italského práva odpovědným za řízení. Závěrem účastníky

seznámil se třemi principy algoritmické legality, které mají zajistit, aby použití algoritmů a AI ve veřejné správě bylo v souladu s právními předpisy a principy správního práva.

Mgr. et Mgr. Kamila Balounová (Univerzita Karlova) se věnovala tématu přechodu od lidských tlumočnicků k robotickým. Účastníky přivedla k úvahám nad návrhem novely zákona o pobytu cizinců v České republice, která zavádí možnost použití technického zařízení místo soudního tlumočnicka. Slabiny tohoto návrhu spočívají v nerealistických požadavcích na přesnost, absenci mechanismu pro podání námitek, přezkumu a v rizicích souvisejících s ochranou osobních údajů a kybernetickou bezpečností. Závěrem shrnula, že soudní tlumočení chrání základní lidská práva, a proto nelze jako dostatečný argument k zavedení této novely považovat pouze zvýšení rychlosti a snížení nákladů. Přednášející se domnívá, že pro zajištění spravedlnosti je stále nezbytná lidská přítomnost.

IV. AI V SOUČASNÉ SPRÁVNÍ PRAXI V EVROPĚ

Druhý den konference pokračoval dvěma bloky. První z nich, soustředící se na AI v současné správní praxi v Evropě, moderoval *prof. Oscar Capdeferro Villagrasa* (Univerzita v Barceloně). Na aktuální problém dlouhých čekacích dob ve zdravotnictví a na to, jak Itálie usiluje o jejich systémové řešení prostřednictvím nové Národní platformy čekacích listin (PNLA), se zaměřila *Dr. Alessia Monica* (Univerzita v Miláně). Přednášející představila právní rámec od ústavního zakotvení práva na zdraví přes evropské standardy až po nedávné italské reformy. Ukázala, jak digitalizace mění správu zdravotních služeb. Klíčovými tématy byla vzájemná součinnost systémů, transparentnost a využití dat v reálném čase, které mají umožnit efektivnější řízení kapacit a spravedlivější přístup pacientů k péči. Současně upozornila na rizika spojená s algoritmickým rozhodováním, zejména diskriminaci, ochranu osobních údajů a potřebu zachovat lidskou kontrolu a odpovědnost veřejné správy. Příspěvek tak otevřel debatu o tom, jak skloubit inovace s ochranou práv pacientů.

Marc-Olivier Buslinger (Univerzita v Ženevě) se soustředil na otázku důvěry veřejnosti ve využívání umělé inteligence státní správou a na to, jak tato důvěra podmiňuje legitimitu i efektivitu digitální transformace veřejného sektoru. Zdůraznil, že vlády dnes stojí před dvojí výzvou – jednak potřebují AI k modernizaci služeb, zvyšování efektivity a lepšímu rozhodování, zároveň však musí čelit obavám občanů z netransparentních algoritmů, rizika diskriminace a ztráty kontroly nad daty. Klíčovou roli hrají kvalitní a jasná pravidla, dohled, vysvětlitelnost systémů a zapojení veřejnosti, která umožňuje vybudovat důvěru pro odpovědné využívání AI. Právě kombinace technické spolehlivosti, právních záruk a etických principů je nezbytným předpokladem, aby se AI stala nástrojem posilujícím, nikoli oslabujícím demokratickou správu.

Liliia Serhiichuk a Natalya Isayeva (Univerzita Karlova) představily, jak Ukrajina začleňuje AI do digitalizace veřejné správy, zejména do systémů pro evidenci a podporu vnitřně vysídlených osob. Vysvětlily současný právní rámec, probíhající harmonizaci s evropskými předpisy (GDPR, AI Act) a roli Ministerstva pro digitální transformaci. Na praktických příkladech ukázaly, jak je AI využívána – od ověřování dokumentů v platformě Diia, přes analýzu škod na nemovitostech, automatické třídění soudních

rozhodnutí až po predikční nástroje v oblasti zdravotnictví, sociální politiky a vzdělávání. Zvláštní pozornost věnovaly tomu, jak mohou inteligentní systémy zlepšit správu registrů vnitřně vysídlených osob a řešení jejich potřeb.

Dr. Leonardo Scuto (Univerzita v Miláně) ve svém příspěvku zdůraznil, že evropská klimatická politika se propojuje s digitálními inovacemi prostřednictvím právní regulace uhlíkových kreditů. Klíčovým bodem je nové nařízení EU o certifikaci uhlíkových odstranění, které poprvé vytváří harmonizovaný evropský rámec pro certifikaci dobrovolných odstraňování emisí a zavádí společné standardy a centrální registr. Itálie buduje vlastní národní systém pro zemědělské a lesnické projekty. Digitalizace může zásadně zvýšit transparentnost a spolehlivost uhlíkových trhů, přičemž právní rámec se rychle vyvíjí směrem k robustnějšímu a důvěryhodnějšímu systému podporujícímu klimatická opatření.

V. BUDOUCÍ VYUŽITÍ AI VE VEŘEJNÉ SPRÁVĚ

Závěrečný třetí blok konference věnující se budoucímu využití AI ve veřejné správě moderoval *prof. Jacques Ziller* (emeritní profesor Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne). Zahájila ho *Mgr. Kristýna Šopková* (Univerzita Karlova) s otázkou, zdali současná regulace dokáže držet krok s AI mimo Zemí. Hlavním tématem byl rychlý rozvoj satelitních technologií a rostoucí role AI v kosmických operacích. Přednášející ukázala, že AI dnes řídí autonomní navigaci, předvídá poruchy, spravuje satelitní konstelace a podporuje bezpečnost astronautů. Současně upozornila na rizika, zejména na hrozbu Kesslerova syndromu a na to, že současná mezinárodní kosmická práva není připraveno na situace, kdy škodu způsobí algoritmus. Vysvětlila rozdíl mezi absolutní a zaviněnou odpovědností a položila otázku, kdo nese odpovědnost, pokud selže AI vyvinutá v jednom státě, vypuštěná z jiného a vlastněná třetím. Závěrem zdůraznila, že bez aktualizace mezinárodních pravidel, národních úprav a *softlaw* standardů péče bude právní rámec za technologickým vývojem stále více zaostávat.

JUDr. Radka Semancová (Univerzita v Trnavě) prezentovala projekt BRISE, který by měl *pro futuro* umožnit vydávání stavebních povolení za pomoci AI. Název BRISE představuje zkratku pro *Building Regulations Information for Submission Envolvement*. Jedná se o digitální systém vyvinutý městem Vídeň, který převádí celý proces povolování staveb do digitálního prostředí. Namísto tradičních papírových výkresů systém pracuje s trojrozměrným digitálním modelem stavby, jenž může být automaticky vyhodnocován počítačem. Využití AI umožňuje městu efektivně ověřovat, zda navrhovaná stavba odpovídá platným stavebním předpisům. U vybraných projektů je navíc aplikována rozšířená realita, která umožňuje vizualizaci plánované stavby v reálném prostoru prostřednictvím mobilních zařízení. Systém BRISE byl koncipován jako nástroj komplexní modernizace povolovacího procesu, a to od počáteční fáze projektu až po jeho konečné schválení. Jeho hlavním cílem je zvýšit předvídatelnost, urychlit řízení a zlepšit jeho srozumitelnost pro všechny zúčastněné subjekty.

JUDr. Sylva Řezníková, Ph.D. (Univerzita Karlova) vystoupila s příspěvkem zaměřeným na dezinformace a svobodu projevu v kontextu generativní AI, ilustrovaným na nedávném incidentu systému Grok společnosti xAI. Přednášející představila případ

neoprávněné úpravy systémového promptu Groku, který vedl k cíleným odpovědím na politicky citlivé téma. Tento zásah byl ze strany xAI označen za porušení interních pravidel a stal se impulzem k posílení transparentnosti, mimo jiné prostřednictvím zveřejnění systémových promptů. Případ ukazuje nové typy zásahů do informačního prostoru, které nejsou výsledkem tradiční cenzury, ale probíhají skrytě skrze technické nastavení jazykových modelů. Přednášející zdůraznila, že klíčovou otázkou není existence „svobody projevu“ umělé inteligence, ale transparentnost a odpovědnost aktérů, kteří prostřednictvím těchto systémů formují veřejnou debatu v digitálním prostoru.

V závěrečném příspěvku *prof. Richard Pomahač* (Univerzita Karlova) shrnul, že není pochyb o tom, že jsme dali sbohem dosavadní antropocentrické správě. Nadto nastínil mnoho klíčových otázek k diskusi. Zprvce, zdali je vůbec možné využití AI odmítnout. Zadruhé, zdali je tzv. *black box problem* třeba skutečně vyřešit či zdali černou skříňku nelze nechat zavřenou. A zatřetí, zdali technologické standardy nepředčí význam právních norem. Zabýval se otázkou, zdali nevznikly nové principy správního práva v době umělé inteligence. Výstupem myšlenkového pochodu založeného na příspěvcích všech účastníků konference je, že digitální stav (*virtuality*) je novým principem správního práva.

VI. ZÁVĚR

Konference přivedla do Prahy přední akademiky a odborníky z celé Evropy, kteří společně vytvořili mimořádně podnětný prostor pro výměnu poznatků i kritickou reflexi rychle se rozvíjející oblasti využívání umělé inteligence ve veřejné správě. Během dvou dnů zazněla řada příspěvků, jež ukázaly, jak různorodé právní, institucionální i technologické přístupy jednotlivé státy volí. Významným momentem bylo první veřejné představení nové publikace *Artificial Intelligence and Public Administration*, které otevřelo diskusi o teoretických základech i praktických dopadech digitalizace státní správy. Následné panely nabídly komparativní pohled na právní úpravu AI v jednotlivých zemích Evropy a současně představily konkrétní příklady využití AI v oblasti zdravotnictví, ochrany životního prostředí či veřejných zakázek. Závěrečný blok zaměřený na budoucí vývoj ukázal, že technologický pokrok již není otázkou vzdálené perspektivy, ale každodenní reality, která vyžaduje odpovědnou právní reakci. Konference tak potvrdila, že dialog mezi právní vědou, technologickými obory a veřejnou správou je nezbytný pro to, aby Evropa dokázala využít potenciál umělé inteligence způsobem, který posiluje kvalitu správy, chrání základní práva a podporuje důvěru občanů. Setkání v Praze bylo nejen bilancí současného stavu, ale i inspirací pro další společnou práci na formování digitální budoucnosti veřejného sektoru.

Vybrané písemné verze příspěvků budou po provedení recenzního řízení publikovány ve speciálním čísle milánského časopisu *Ceridap* v roce 2026. Závěrem by organizátoři konference chtěli poděkovat všem účastníkům sympozia za jejich inspirativní příspěvky a zájem o problematiku. Zvláštní poděkování patří *prof. Handrlícovi*, jehož odborné vedení a otevřenost novým tématům umožnily vznik samotné konference a významně přispěly k úspěšnému průběhu celé události. Poděkování patří také pražské pobočce mezinárodní advokátní kanceláře *White & Case* za finanční dar, bez kterého

by se konference v uskutečněné podobě konat nemohla. Nakonec bychom ještě rády poděkovaly redakci časopisu *AUC Iuridica* za prostor, který zprávě o naší konferenci poskytla.

Mgr. Kristýna Šopková
Právnická fakulta Univerzity Karlovy
kristyna.sopkova789@student.cuni.cz
ORCID: 0009-0008-1349-1183

Lucie Vonásková
Právnická fakulta Univerzity Karlovy
lucka.vonaskova@email.cz
ORCID: 0009-0001-1473-1985

DOI: 10.14712/23366478.2026.15